

”תערוכות בתל-אביב” / הארץ / 3.2.61 / תע' יחיד / גלריה ”כ”ץ” / תל-אביב

עינן כהן מציג תערוכת יחיד ראשונה, הכוללת ציורי שמן, גואש ורישומים. זוהי בעיקר תערוכה של ניסיונות באמצעים שונים וגישות שונות ודבר זה בולט בביורו גם ברישומים, שדרך כלל אפשר לראות בהם את ”כתב ידו” המובהק של כל אמן. רישומיו של עינן כהן הם אוסף אקלקטי למדי, היונק מציורי פיקאסו ופול קליי בתוספת נטייה סוריאליסטית ברורה. עם כל זאת, מצביעים רישומים אלה על יכולת וכשרון פוטנציאלי.

ציורי השמן מחולקים לשתי תקופות, האחת בנויה על משטחים צבעוניים ברורים, הנמצאים במתח מסוים זה כלפי זה על רקע חוד-צבעוני. אם כי הנטייה הכללית של ציורים אלה הוא לכיוון המופשט, אפשר להכיר בהם דמויות פיגורטיביות מעוותות, אך עיוותים אלה אינם נראים כנובעים מהצורה עצמה, ובמקרים רבים הם מודבקים לקטעים ריאליסטיים יותר. בכמה ציורים כמו ”הנידוי”, נהפכת חלוקת השטח לפלקאטית ממש. פלקאטיות זו נוצרת ע”י הניסיון למסור בצורה תמציתית תוכן ספרותי מובהק ע”י משטחים פשטניים. עינן כהן מעבד את הקומפוזיציה ע”י רישומים רבים ובוחר מהם את הנראים לו כמתאימים ביותר לנושא הספרותי, בחירה זו אינה בהכרח מספקת לגיבוש קומפוזיציה ציורית, בעיקר נוכח העובדה שגם עצם רישומי ההכנה אינם נושאים אופי אחיד, ולאחר הבחירה הסופית ”מודבקים” האלמנטים השונים למערך שכמעט ואי אפשר לו להיות אורגני.

קבוצת הציורים השנייה כוללת ארבעה ציורים מאוחרים יותר, הנקראים בשם ”שיחה בחלל” ו”שיחה במרחב”. הצבעוניות של קבוצה זו היא מונוכרומית כשהצייר מנסה בעזרת משיכת המכחול לבנות הן את הדמויות והן את החלל בו נמצאות דמויות אלה. בציורים אלה פטור הצייר מהעמדת ניגודים צבעוניים, אך נתקל בבעיה אחרת שעליה לא הצליח עדיין להתגבר, והיא היחס המתאים בין המרחב והדמויות המאכלסות אותו.

223

עינן כהן עסוק עדיין בחיפושים, ומבחינה זו מוקדמת מדי תערוכתו הנוכחית, למרות ציור נאה כ”מוכרת התחרים”. יחד עם כל האמור לעיל, מעידה התערוכה על כשרון ברור ומאמץ רציני המרמז על העתיד.